

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt VII. Dogmatum Canones promulgandi ordinantur, & quædam in iis
obseruata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

1547. nimis crassam comminiscitur tunc in Ecclesia ignorantiam etiam Euangelij, quo aperte docemur & Baptismi materiam, hoc est aquam, & formam quã Baptismum conferimus, hoc est, baptizantes *in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti*. Quinam unquam accidere potuit, ut in vniuersa Christiana Republica tam citò euanuerit traditio de iis, quibus constare debet Sacramentum maximè necessarium, maximè vniuersale, maximeque nominatum præ reliquis quæ sunt in Ecclesia? At verò, vbi etiam id accidisset, quid causæ erat, quòd aliqui Baptismi ab hæreticis collati, sicut ipse fateretur, sufficere credebantur, aliqui non sufficere, adeoque illos tunc iterare mos erat? Quænam alia poterit excogitari ratio, nisi quòd in illis, non his cernebatur Sacramenti substantia? Nulla sunt rerum genera tam opposita, quàm falsum ac verum; vnde qui semel falsum protulit, postea ne falsi conuinceretur, opus foret nunquam quidquam veri proferre.

C A P V T VII.

Dogmatum Canones promulgandi ordinantur, & quedam in iis obseruata.

Huius tandem ponderis sunt oppositiones, quibus veluti congestis montibus audet Suauis Concilium subuertere. Et sane etiam si Diuinæ præsentis opem à Concilio mentis vi separemus, non modò virorum qui aderant sapientia, sed etiam examinum diligentia omne discrimen arcebat, ne opus in lucem prodiret, quod non nisi à temerariis frontonibus despici posset. Mos ibi erat, auctorem primò ac librum notare, vnde quæcumque positio exponenda censuræ fuerat excerpta; deinde super iis, de quibus damnandis conueniebat inter Theologos, breui commentario ab illis perstringebantur diuinæ Scripturæ, Conciliorum ac Patrum testimonia, ac neruosiora argumenta: super iis in quibus discordabant, vtriusque partis fundamenta breuiter notabantur: in iis etiam, de quibus omittendis conueniebat, rationes cur omittenda essent proferebantur. Id autem tantum eruditionis doctrinæque continebat, ut solus ille commentariolus ad solertiæ ac maturitatis exemplum abundè esset. De his postea, per manus Patrum traditis, in generalibus congressibus tandem statuebatur. Quoniam autem argumentum de Sacramentis agitauerant Magister Sententiarum, ac S. Thomas, adeoque reliqui Scholastici illorum interpretes, vberius quàm Iustificacionis argumentum, simulque continebatur à recente

cente Florentino in documentis ad Armenios, haud necessarium visum est, ex professo ac propriis Decretis veram de eo doctrinam tradere, perinde ac in superiori Sessione peractum erat, sed solum per mera anathemata falsam damnare, quemadmodum de Originali peccato, in ea quæ ultimam Sessionem præcesserat, factum erat.

1547.

- 2 Post longas igitur obseruationes emendationesque, triginta Canones, dogmata Fidei continententes, in futuram Sessionem parati sunt, tredecim de Sacramentis generatim, quatuordecim proprie de Baptismo, & tres de Confirmatione, eorumque tenor tam exactè perpensus ab ipsis ac limatus fuit, vt non modò in formam, omnino diuersam ab ea quam designauerat Seripandus, redactus, sed in generali coetu, pridie Sessionis habito, viginti lituras passus sit.
- 3 Damnabatur hic quicumque diceret, *Sacramenta nouæ legis non fuisse omnia à Iesu Christo Domino nostro instituta, aut esse plura vel pauciora quam septem, videlicet, Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, extremam Vnctionem, Ordinem, & Matrimonium; aut etiam aliquod horum septem non esse verè & proprie Sacramentum.*

- 4 *Ea ipsa nouæ Legis Sacramenta à Sacramentis antiquæ Legis non differre, nisi quia cerimoniae sunt alia, & alij ritus externi.*

Hæc septem Sacramenta ita esse inter se paria, vt nullâ ratione aliud sit alio dignius.

Adiecta fuit ea vox, *nullâ ratione*, proptereâ quòd placebat quibusdam illius Canonis prætermisso, obseruantibus, in quouis Sacramento quamdam esse propriam excellentiam, propter quam secundum aliquam rationem infra reliqua non sit. Id itaque, quod proscribere voluerunt, fuit, ea omnino esse paria, quod affirmat Lutherus, ad Pragensem Senatam scribens: *Nullum Sacramentum alio dignius est, quòd omnia eodem Dei verbo nituntur. Quam sententiam deprehenderunt aduersarij S. Dionysio, S. Ambrosio, Melchiodi & Innocentio Romanis Pontificibus, in capite, Cùm Martha. de celebr. Missar.*

- 5 *Sacramenta nouæ Legis non esse ad salutem necessaria, sed superflua; & sine eis, aut eorum voto, per solam Fidem homines à Deo gratiam iustificationis adipisci; licet omnia singulis necessaria non sint.* Per hæc Lutheri hæresis damnata, omnia Fidei, nihil effectiōni Sacramenti tribuentis; atque idcirco ea sunt adiecta verba, quibus excluditur omnium septem Sacramentorum necessitas ad salutem.

- 6 *Hæc Sacramenta propter solam Fidem nutriendam instituta fuisse.*

Sacramenta nouæ Legis non continere gratiam quam significant, aut gratiam ipsam non ponentibus obicem non conferre, quasi signa tantum externa sint

1547. *sint accepta per fidem gratia, vel iustitia, & nota quedam Christiana professio, quibus apud homines discernuntur fideles ab infidelibus.*

Non dari gratiam per huiusmodi Sacramenta semper, & omnibus, quantum est ex parte Dei, etiam si ritè ea suscipiant, sed aliquando, & aliquibus.

Per ipsa noua Legis Sacramenta ex opere operato non conferri gratiam, sed solam fidem diuinae promissionis ad gratiam consequendam sufficere.

In tribus Sacramentis, Baptismo scilicet, Confirmatione, & Ordine, non imprimi Characterem in anima, hoc est, signum quoddam spirituale & indelebile, unde ea iterari non possunt.

Christianos omnes in verbo, & omnibus Sacramentis administrandis habere potestatem.

In ministris, dum Sacramenta conficiunt, & conferunt, non requiri intentionem saltem faciendi quod facit Ecclesia.

Ministrum in peccato mortali existentem, modo omnia essentialia, quæ ad Sacramentum conficiendum, aut conferendum pertinent, seruauerit, non conficere, aut conferre Sacramentum.

Receptos & approbatos Ecclesiæ Catholice ritus, in solemnibus Sacramentorum administratione adhiberi consuetos, aut contemni, aut sine peccato à ministris pro libito omitti, aut in nouos alios per quemcumque Ecclesiarum Pastorem mutari posse.

*Sublequebantur peculiare de Baptismo, qui erant: Baptismum 7
Ioannis habuisse eandem vim cum Baptismo Christi. Ut hic omittetur, aliqui auctores erant; nam de illo Baptismo Scriptura dicit, fieri in remissionem peccatorum: sed plures perspicua censuerunt ipsius Ioannis verba: *⁹* Ego quidem baptizo vos in aqua; qui autem post me venturus est, ipse vos baptizabit in Spiritu sancto, & igni. Adduxeruntque aliquorum Patrum interpretationem, explicantium, Baptismum Ioannis esse in remissionem peccatorum secundum spem: quæ remissio non per ipsum esset impertienda, sed per Christi Baptismum, Ioannis verbis indicatum, cui viam ipse sternebat; atque à S. Augustino fuisse ad hanc rem adductum exemplum verborum Apostoli: *Nos corresuscitauit, & confedere fecit in celestibus in Christo Iesu.* Quæ pariter de spe, non de re ipsa intelligenda.*

*Aquam veram & naturalem non esse de necessitate Baptismi, atque idè 8
verba illa Domini nostri Iesu Christi, Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, ad metaphoram aliquam detorsit.*

In Ecclesia Romana, quæ omnium Ecclesiarum mater est & magistra, non esse veram de Baptismi Sacramento doctrinam.

Baptismum, qui etiam datur ab hereticis in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti, cum intentione faciendi quod facit Ecclesia, non esse verum Baptismum.

Bapti-

a Matth.
cap. 31.

Baptismum liberum esse, hoc est, non necessarium ad salutem.

1547.

Baptizatum non posse, etiamsi velit, gratiam amittere, quantumcumque peccet, nisi nolit credere.

Baptizatos per Baptismum ipsum solius tantum Fidei debitores fieri, non autem uniuersæ Legis Christi seruandæ.

Baptizatos liberos esse ab omnibus sanctæ Ecclesiæ præceptis, quæ vel scripta vel tradita sunt, ita ut ea obseruare non teneantur, nisi se sua sponte illis submittere uoluerint.

Ita reuocandos esse homines ad Baptismi suscepti memoriam, ut uota omnia, quæ post Baptismum sunt, ut promissionis in Baptismo ipso iam factæ, irrita esse intelligant, quasi per ea & Fidei, quàm professi sunt, detrahatur, & ipsi Baptismo.

Additum consultò fuit, quæ post Baptismum sunt. Siquidem perpererunt, cum haud sine probabilitate complures opinentur, religiosi votis nuncupatis expungi reliqua uota, idem de Baptismo sentiri posse.

9 *Peccata omnia, quæ post Baptismum sunt, solâ recordatione & fide suscepti Baptismi vel dimitti, vel uenialia fieri.*

Verum & ritè collatum Baptismum iterandum esse illi, qui apud infideles Fidem Christi negauerit, cum ad pœnitentiam conuertitur.

Neminem esse baptizandum, nisi eâ atate quâ Christus baptizatus est, vel in ipso mortis articulo.

Paruulos, eo quòd actum credendi non habent, suscepto Baptismo inter fideles computandos non esse; ac propterea, cum ad annos discretionis peruenierint, esse rebaptizandos, aut prestare omitti eorum Baptisma, quàm eos non actu proprio credentes baptizari in sola Fide Ecclesiæ.

Huiusmodi paruulos baptizatos cum adoleuerint, interrogandos esse, an ratum habere uelint, quod patrini eorum nomine, dum baptizarentur, polliciti sunt: & ubi se nolle responderint, suo esse arbitrio relinquendos; nec aliâ interim pœnâ ad Christianam uitam cogendos, nisi ut ab Eucharistiæ, aliorumq; Sacramentorum perceptione arceantur, donec resipiscant.

10 *Confirmationem baptizatorum otiosam cerimoniam esse, & non potius uerum & proprium Sacramentum; aut olim nihil aliud fuisse, quàm catechesim quamdam, quâ adolescentiæ proximi Fidei suæ rationem coram Ecclesiâ exponebant.*

Iniurios esse Spiritui sancto eos, qui sacro Confirmationis chrismati uirtutem aliquam tribuunt.

Sanctæ Confirmationis ordinarium ministrum non esse solum Episcopum, sed quemuis simplicem Sacerdotem.

11 *Post longam disputationem addita fuit uox illa ordinarium: erant*

E 3

aliqui

1547. aliqui enim malebant hunc articulum omitti, cum in Synodo Florentina habeatur, Romanos Pontifices grauibus de causis id meris Sacerdotibus indulgisse, dummodò Chrīma ab Episcopo consecratum adhiberent: & in Epistola 26. lib. 3. Magnus Gregorius ad Ianuarium Calaritanum Episcopum scribit, delatum ad se fuisse, quosdam offensionem esse passos, quòd simplices Presbyteros ipse vetuisset baptizatos confirmare: id à se præstitum pro veteris Ecclesiæ more; quod si aliqui id ipsum ægrè ferrent, Sacerdotibus certam eam à se tribui facultatem in iis regionibus, vbi non adessent Episcopi. Contrà verò Florentini Concilij auctoritati respondebat Nobilius Aciensis, factum ibi narrari, non articulum definiri; & cum Sacramentorum ministri sint à Christo delegati, non posse vli delegari potestatem, quam ipse per se à Christo non obtinet: atque ita senserunt ^b Durandus è Dominicanis scriptoribus, Maior è Franciscanis, & fortasse S. Bonauentura; sed non Scotus, & Franciscanorum & veteres & illustres ad sententiam oppositam in suis commentariis accesserunt, ac præsertim ^c Antonius Andrea, præclarus Scoti discipulus, ^d Petrus Cardinalis Aureolus, & ante ipsos ^e Richardus de Mediauilla, æqualis Scoto, & alij. Fuit tamen opinio Adriani VI. in iis quæ ante Pontificatum scripsit: quam temporis conditionem de industria præterit noster Suauis, vt vnus Pontifex alteri contrarius in doctrinâ credatur: cum videatur potiùs ^f Adrianus inito Pontificatu decessoris vestigia secutus; & rogantibus Ioanne Glapione, & Francisco de Angelis, qui Carolo V. alter post alterum à Confessione fuerunt, & postremus etiam Purpurâ decoratus, & à me sæpiùs ambo nominati, facultatem Franciscanis concessit Confirmationis in Indiis administrandæ, vbi desint Episcopi: & legitimum illius facultatis exemplar in S. Francisci Cœnobio Hispali asseruatur. Vsq̄ adeò abhorret à vero, apud Minorum Ordinem haberi pro irritis huiusmodi concessiones, quod Suauis contendit.

Imò nec Adriani Diploma fuit prima concessio, sed antecedentium concessionum confirmatio. Ex his priuilegiis antiquissimum quod hodie extat, à Ioanne XXII. iisdem Patribus Minoribus concessum est per Orientis ac Septemtrionis regiones, quod à quodam Nicolai IV. Diplomate affertur & confirmatur; & legere est in quinto volumine ^g Annalium Ordinis Minorum, quos accuratè scripsit Lucas Wadingus, nunc superstes, eruditione insignis, his omnibus pari fide ac diligentia erutis ab Apostolico Tabulario. Aliud

^b In 4. distinct. 7.

^c In 4. distinct. 7. q. 4.

^d In 4. distinct. 7. q. 1. articulo vni-co.

^e In 4. distinct. 7.

art. 2. q. 1. ^f Vide Arcadium de Concordia, cap. 15. lib. 1.

^g An. 1447. n. 16.

Aliud ibidem adducitur priuilegium ^b Eugenij IV. ac postmodum 1547.
idem concessit Leo X. Ioanni Glapioni, & Francisco ab Angelis, h. An. 1444.
de quibus diximus; & præter Diplomata modò laudata refert alia n. 45.
duo, alterum Nicolai IV. alterum Urbani V. atque horum om-
nium Diplomatum amplissima sed generalis confirmatio à succes-
sore Adriano concessa est, adhuc Cæsaraugustæ commorante ⁱ.

- 13 Sed ad Concilium. Quamquam necesse non esset hoc defini-
ri, ferè omnes tamen in S. Thomæ sententiam veniebant, quam præ-
stantiores Scholastici amplectebantur, posse huiusmodi facultatem
Pontificiâ delegatione ad simplices Sacerdotes extendi. Suavis fa-
cti non benè conscius, semperque illi parti aduersus quæ fauet Ec-
clesiæ, argumenta quasi in eam tunc producta subdole comminisci-
tur; cuiusmodi est, mirum videri, quòd vnica S. Gregorij Epi-
stolæ niterentur; quæ si casu periisset, Ecclesia oppositum iudica-
ret. Nec aduertebat animo, id ipsum in cunctis litibus euenturum,
in quibus semper sententia ferretur contraria illi quæ fertur, si ta-
bulæ, quibus victoris probatio nititur, periissent: quare Diuinæ
prouidentiae munus est, seruare perpetuò in Ecclesia eas veri proba-
tiones, quæ satis sint ne in errorem ipsa prolabatur. Præterea nec
innotuit Suauis, huic Gregorij facto conformari & usum integrè
subsecutum ac suprâ demonstratum, in Occidentis Ecclesia, & ve-
terram in Orientis Ecclesia consuetudinem, in quibus simplices
Presbyteri infantes post collatum Baptismum confirmant. Verum
quidem est, huiusmodi consuetudinem haud apertè Romanorum
Pontificum comprobatione firmatam; seu quòd suspicatus quis-
piam fuerit, eam à legitima Sedis Apostolicæ concessione non ema-
nare, sed potiùs ex eo quòd soleant Episcopi Sabbatis pridie Pa-
schatis & Pentecostes simul Baptismi Chrismatisque Sacramentum
conferre, quod postea per abusum atque incuriam simplices Sacer-
dotes imitati fuerint; seu veriùs, quòd credibile videretur, hanc fa-
cultatem priùs Episcopis concessam, fuisse postea reuocatam per
Constitutionem Innocentij IV. quod eâ quæ solet doctrinâ ac re-
rum peritiâ benè probat Franciscus Cardinalis Albitius in Com-
mentario de rebus ad sacræ Inquisitionis tribunal pertinentibus:
quod Opus ubi lucem ab auctore impetrauerit, eam abundè cunctis
illius grauiissimi thematis quæstionibus affundet. Nihilominus hæc
reuocatio nihil officeret rei quam intendimus; nimirum, esse in
Romani Pontificis potestate, facultatem illam indulgere, quod ab
eodem auctore comprobatum apparebit aliis vetustis ac legitimis
testimoniis. Iam verò vetus quam diximus consuetudo apud O-
rientis

i Idem Lu-
cas Wadingus tom 8.
anno 1522.
& 1523.

1547. rientis Ecclesias, ex sua saltem origine se canonicam euidenter patefacit, ac de illa pluribus mentionem facit Petrus Arcadius ^k in Opere De concordia inter duas Ecclesias; ostenditque, eam viguisse longè ante Photij schisma, nec ea de causa fuisse Græcos unquam reprehensos. Idem de Ægypto testatur vetus ille auctor libri, qui S. Augustino adscribitur, ^l Quæstionum vtriusque Testamenti: nec minùs alter antiquus scriptor Commentariorum, qui S. Ambrosio tribuuntur, super Epistolis S. Pauli in cap. 4. ad Ephesos; præter varia antiqua Concilia, quæ à Bellarmino ^m ad hanc rem adducuntur. Quapropter cum in Synodo Florentina Græcis quædam fuissent obiecta aduersus undecim ipsorum ritus, qui minùs Catholici videbantur, quorum sextus hanc ipsam consuetudinem confirmandi per simplices Sacerdotes complectebatur, dicitur Mitylenensis Episcopus omnia per legitimas rationes & Canones dissoluisse, præter ritum coniugalis vinculi laxandi, & Patriarchæ Constantinopolitani creationem.

Non igitur Epistola Gregoriana iactura fuisset satis ad spolian- 14
dam Ecclesiam quacumque traditione, per quam constaret, hoc Sacramentum ad Episcoporum munus adeò coarctari, vt à Summi Pontificis auctoritate ad Sacerdotes simplices ampliari non posset. Ita corruit quod Suauis exaggerat, mirum videri, sexcentorum annorum spatio, quot scilicet inter Christi & Gregorij ætatem interfluxerant, nullam hac de re in libris habitam mentionem. In primis hoc ex iis quæ attulimus falsum est: concedatur tamen. An illi mente exciderat, hoc ipsum compluribus aliis articulis esse commune, qui per primæua sæcula pro veris potiùs animo vsuque sumebantur, quam in paginis scribebantur, eaque propter hæreticos, spretis traditionibus in vsu ante memoriam fundatis, fuisse ausos eas negare, Ecclesiamque peruertere? Quis autem sibi persuadeat, Magnum Gregorium, tantæ doctrinæ ac sanctimonix virum, voluisse legem relaxare in eo quod Sacramentum constaret, nisi aut in traditionibus, aut in monumentis, quæ ad hæc sæcula non peruenerint, id ex Christi concessione sibi licere intellexisset? At enim (insurgat Suauis cum quibusdam pauculis huius delegatæ potestatis impugnantibus) cur Christus in hoc solo Sacramento huiusmodi concessionem indulsit, quandoquidem in reliquorum nullo tribuit proprio illius ministro facultatem ministri cuiusdam delegandi, qui omni delegatione submotà illud reuera conferre nequeat? Id vnice in Sacramento Confirmationis fieri non ita facile ad- 15
mitteretur, cum à potiori Theologorum parte minores etiam Ordines

nes Sacramenta censeantur, qui tamen per Pontificiam delegationem conferantur ab Abbatibus, ordinariâ ad hoc ministerium potestate carentibus. Nec fortasse aliud exemplum deesset, innixum probabilibus multorum auctorum sententiis: proinde ad eò incerta præmissa positio firmam parere consecutionem non potest. Sed ut etiam ea positio certa sit, liceret mihi cum Iuriconsulto respondere, Nos nec scire nec debere legum omnium reddere rationes; satis esse, ex factò S. Gregorij, ex Orientalis Ecclesiæ traditione, palàm fieri, à Christo, cui statuenti potestas inerat, sic fuisse constitutum. Ad hæc, quemadmodum singulas singula Sacramenta peculiare leges habent, ob aliquam sibi propriam conuenientiam, à quâ leges illæ exiguntur; ita huiusmodi conuenientiam in re nostra explicari arduum non est. Nónne rationi apprimè consentaneum fuit, ut ex vna parte munus ex ordinaria potestate quemquam adscribendi ad aliquem Christianæ militiæ gradum, non esset penes inferiores Centuriones, sed potiùs penes Tribunos militum, quâ planè ratione fieri solet apud exercitus? ex altera, cum hoc Sacramentum, quamquam non æquè necessarium siue ad iustitiam consequendam, siue ad seruanda mandata, siue ad augendas vires in postremo conflictu, ac Baptismus, Pœnitentia, extrema Vnctio, & Eucharistia, tamen commune cunctis fidelibus esse deberet; & in quacumque regione, vbi Christi cultores degunt, Episcopi adesse non possint, præsertim iniquissimis infectationum temporibus, posset supremus Princeps, vbi opportunum videretur, hoc munus inferioribus ducibus delegare?

16 Imò non defuit inter ⁿ Scholasticos, qui putaret hanc ipsam delegationem Episcopis nequiquam interdictam: quæ opinatio à probabili non recederet, si huiusmodi potestatem in Episcopis agnosceret solùm spectatâ primâ Christi institutione; sed eam postea fateretur ipsis prohibitam à Summo Pontifice, qui ius illius delegationis ad Romanam Sedem restrinxerit; ut liquet ex vsu & vetustissimis Decretis: quâ pariter ratione penes se solum esse voluit potestatem relaxandi quædam vota, & quædam peccata remittendi. Verùm vteumque res habeat, certum est, potuisse à Christo hoc pacto Sacramentum illud institui, & per antiquissima Ecclesiæ monumenta constare, sic fuisse institutum.

17 Hæc rationum momenta & præstantiores Scholasticos ad ita opinandum, & duo Concilia, non quidem ad idem statuendum, sed ad eò propendendum adduxerunt. Verumtamen non ideò necessarium censebant aliqui, ut conceptus antea Canon mutaretur,

1547. eum damnans, qui diceret, confirmandi potestatem in quouis alio, præterquam in Episcopo inesse: nam in delegato, vt qui propriâ virtute non agit, absolutè & sine vilo additamento dici non potest potestatem inesse. Satius tamen visum, vt claritati consuleretur, adiciere vocem illam, *Ordinarium*, à Florentino pariter vsurpatam, quâ & hinc sententia communis de facultate delegata seruatur illæsa, & hinc hæreticorum error à proscriptione non subducitur. Si rudioribus hominibus innotesceret, quantum curæ animaduersionisq; sibi postulet quiuis penicilli ductus ad singularem cuiuspiam picturæ præstantiam, mirari desinerent, quòd parua tabella diuturni temporis laborem absumat: hinc verò fit, vt aduersus quàm ceteris rebus accidit, ars in maiori sit pretio apud quem ea magis abundet.

C A P V T V I I I.

Duplex disputatio, an Sacramenta post Adami lapsum statim instituta fuerint: ac de remedio pro fidelium infantibus in utero matris morientibus, ex Caietani sententia.

DVo insuper in disputationem adducta: alterum fuit Lutheri pronuntiatum, à delectis Patribus ex eius libro disputationum depromptum, quod in disputatione anno 1520. ab illo habita continebatur; videlicet, *Statim post Adæ noxam fuisse Sacramenta, gratiam impertientia*. Id complures Theologi minime damnandum putarunt, tum ob multorum sententiam de Matrimonio (quod tamen alij Sacramentum tunc esse negabant) tum etiam, multoq; magis, ob Augustini doctrinam vniuersè receptam, videri credibile fuisse, quouis tempore institutum à Deo remedium aliquod infantibus, ne omnes qui per eam ætatem morerentur, ineuirabili damnatione perirent. Quod remedium, cùm ex Diuina institutione ac promissione certum omnino esset, nec eorundem infantium merito deberetur, simulq; de multorum sententia, ritum aliquem subiectum sensibus exigeret, propriam Sacramenti rationem obtinere videbatur, & pro Sacramento à variis Scholasticis habitum est. Itaque consultius visum, eam quæstionem non aggredi. Etenim quod à Melanchthone, Pauli verba perperam interpretante, affirmabatur, transitum scilicet per mare rubrum, fuisse verum Hebræorum Baptismum, non aliâ proscriptione indigebat, nisi Decreto de forma Baptismo necessaria, ac de Institutore omnium septem Sacramentorum, qui Christus est.

Alte-